

Hidtil har det vist sig, at de Folk, der har arbejdet dér, rigelig har tjent de Penge, de fik i Løn, idet der altid har været stort Overskud paa det Arbejde, de har udført; og der er vist ingen Tvivl om, at der er mange Sager, der ikke er blevet oplyst, netop fordi der ikke har været tilstrækkeligt Kontorpersonale. Nu vil man maaske sige, at det er Forsøg paa en yderligere Skatteudplyndring, men jeg vil dog tro, at naar de fleste af Landets Borgere maa betale Skat efter deres virkelige Indtægt, kan de ikke være interesserede i, at der sidder nogle, som paa Grund af manglende Personale i Landoverskatteraadet, slipper fri for at betale Skat af deres virkelige Indtægt, altsaa unddrager sig en Del af deres Forpligtelser overfor Samfundet. Saa kan de i øvrigt, om de vil, mene om disse Forpligtelser, at de er uretfærdige, men det er i hvert Fald Forpligtelser, som er ens for alle.

Jeg skal endelig henstille til den højtærede Finansminister, om det ikke vilde være muligt at fremme en Sag, der har været i en Del Aar, angaaende de Kontor-medhjælpere, der er ansat hos Politiaffessorerne. De blev ansat i 1919 og vidste i lang Tid ikke, om de var ansat af Staten eller af Kommunen, og af den Grund fik de ikke de Avancementstillæg, som var en Forudsætning for deres Ansættelse. De fik derimod Fradrag i deres Konjunkturtillæg, altsaa som om de havde været ansat. Der ligger nu fra Justitsministeriet en Indstilling om at regulere Forholdet, og jeg skal meget indtrængende anmode den højtærede Finansminister om at lade denne Indstilling nyde Fremme.

Jeg skal derefter tillade mig at gøre et Par Bemærkninger til selve Finansloven i Anledning af nogle Udtalelser, der er faldet fra Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard mente ikke, at Budgettet kunde holde under Kronestigningen, og motiverede denne sin Paastand med, at Kronestigningen vilde medføre en saadan Depression, at Indtægterne ikke vilde gaa ind, at de vilde svigte i højere Grad, end Udgifterne vilde gaa ned. Jeg maa give det ærede Medlem Hr. N. Neergaard Ret i, at under en Depressionsperiode vil Skatterne, og især de indirekte, tynde overordentlig paa Erhvervslivet. Jeg skal ikke forsøge at opkaste mig som Spaamand, men det er jo almindelig kendt, at naar Indtægterne gaar stærkt ned, fordi alle Priser falder gennem Kronestigningen, vil det være vanskeligt for dem, der skal be-

tale af et tidligere Aars Indtægt, at klare disse Forpligtelser. Men vilde det ikke være rimeligt at støtte Erhvervslivet paa den Maade, at de, der faar Fordelen af Kronestigningen, kom til at bidrage til en saadan Lettelse? Det, at Kronen stiger, betyder jo, at alle Formueejere, der har deres Penge i Obligationer, i Banker og lignende Steder, faar deres Formue forøget, endda ganske betydeligt. Hvis man regner Bankernes samlede Balance til 4 Milliarder Kroner, vil det, blot med en Stigning paa 25 pCt., betyde en Formueforøgelse for Indskyderne paa ca. 1 Milliard. Denne Formueforøgelse skal selvfølgelig forrentes, og den skal forrentes gennem det arbejdende Erhvervsliv. Det vil altsaa sige, at Indehaverne af Landets store Formuer skaffer sig en Formueforøgelse, som maa betales af Landets arbejdende Erhvervsliv, og under en saadan Situation maatte det vel være rimeligt, at de paa anden Maade bidrog til at lette Erhvervslivets Byrder, og jeg vil mene, at en retfærdig Skatteomlægning med Afskaffelse af en Del af de indirekte Skatter i høj Grad vilde lette Erhvervslivet. Det gælder Forbrugsskatter, og det gælder en Række af de andre indirekte Skatter. Nu ved jeg nok, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er tilbøjelig til at kalde Forbrugsskatterne for Luksusskatter, men jeg tør forsikre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard om, at heller ikke i Æbeltoft-Kredsen anser man Svesker for at være en saa raffineret Luksus, at de bør gaa forud for Formuerne, naar det drejer sig om at paalægge Byrder. Jeg tror, at ogsaa det arbejdende mindre Landbrug vil være klar over, at de Byrder, der hviler paa dem under en saa vanskelig Periode, kunde lattes, hvis de store Formuer, som det mindre Landbrug jo ikke maa skatte mindre til end til Samfundet, fik Pligt til paa anden Maade at bidrage til Byrdernes Lettelse.

Jeg skal derefter tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Pinstrup i Anledning af hans Udtalelser om Kolindsund-Sagen. Denne Affære er i den Grad gaaet det ærede Medlem til Hovedet, at han er nødt til at tale om den i Tide og Utide. Det vilde maaske ogsaa være klogt af ham at tale om den, hvis han kunde drage de rigtige Slutninger af Affæren, men det kan det ærede Medlem ikke, for han begynder paa et forkert Grundlag. Det ærede Medlem Hr. Pinstrup paa- staar nemlig, at de nævnte Lodsejere er ganske sagesløse. Det er ikke rigtigt, de har netop i Perioden 1921—23, hvor det